Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 5 Σεπτεμβρίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 40*

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Κάτια πολὺ ἀνήσυχη τὸν κοιτάξε καθὼς ἀπομακρυνόταν στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας. Τί πήγαινε νὰ κάνῃ στὴν πόλι ὁ νουνός της; Μήπως τὸν ἀπειλοῦσε κανένας κίνδυνος;

Ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Βερεζίνα. Ἐκεῖνος ἔκοβε λουλούδια γιὰ τὰ βάζα μὲ τέτοιο πολεμικὸ μένος σὰν νὰ κοψοκεφάλιαζε Κοζάκους.

Ἡ Κάτια κάθησε σὲ ἕνα ἀναποδογυρισμένο χειραμάξι καὶ εἶπε ἀμέσως χωρὶς πολλὲς περιστροφές:

— Βερεζίνα, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη.

Καμμιὰ ἀπάντησι.

Ὁ γρεναδιέρος θὰ εἶχε καθὼς φαίνεται ἀκούσει τὸν διάλογο μεταξὺ τοῦ συνταγματάρχη καὶ τῆς μικρῆς ὀρφανῆς. Ἔκρινε λοιπὸν πὼς ἦταν φρονιμώτερο νὰ μὴ μιλήσῃ καὶ ἔμεινε σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὰ λουλούδια του.

— Δὲν στενοχωριέσαι ποὺ εἶμαι τόσο δυστυχισμένη; ἔκανε ἡ Κάτια ἀγανακτισμένη γιὰ τὴ σιωπή του.

— Ὤ βέβαια, ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ γρεναδιέρος.

— Δὲν βρίσκεις τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῆς γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς;

— Κάτι θάβρισκα, μὰ ὁ συνταγματάρχης μου μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ μιλήσω.

— Τὸ ξέρεις λοιπὸν πὼς θὰ μὲ κλείσουν σ' ἕνα σχολεῖο ἐσωτερική,... στὴν Τουλόν... δὲν θὰ μὲ ξαναΐδῃς ποτέ!

— Μὴν ἀκούω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ νὰ πάρῃ! φώναξε ὁ γρεναδιέρος, χτυπώντας τὴ μπότα του στὴ γῆ. Θὰ σᾶς ξαναβροῦμε μεγάλη κι' ὄμορφη σὰν τὴν Αὐτοκράτειρα καὶ σοφὴ σὰν τὸν συμβολαιογράφο.

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος σήκωσε τὴν κούκλα καὶ τὴν πρόσφερε στὴν Κάτια (Σελ. 426, στ. β')

Ἡ Κάτια δὲν φάνηκε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη μὲ αὐτὲς τὶς παρομοιώσεις.

— Καὶ σὺ χωρὶς ἐμένα πῶς θὰ ζήσῃς; εἶπε.

— Θὰ σᾶς συλλογίζομαι! Ὅταν θὰ μὲ πιάνῃ ἡ νοσταλγία θὰ παρακαλῶ τὸν συνταγματάρχη νὰ μοῦ δείχνῃ τὸ πορτραῖτο σας κι' αὐτὸ θὰ μοῦ δίνῃ κουράγιο.

— Προτιμᾶς νὰ βλέπῃς τὸ πορτραῖτο μου παρὰ νὰ μ' ἔχῃς ἐμένα τὴν ἴδια κοντά σου ἔπάνω στὸ καράβι;

— Γιὰ τὸ Θεό, δεσποινὶς Κάτια, ἀπὸ ποῦ σᾶς ἦρθε μιὰ τέτοια ἰδέα;

— Μιὰ καὶ σεῖς πηγαίνετε γιὰ... ἀλλὰ ἂς εἶναι, ἔδωσα τὸν λόγο μου νὰ μὴ μιλήσω. Ἄκουσε, Βερεζίνα μου, θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ σώσῃς πάλι τὴ ζωή, ὅπως τότε στὴ Ρωσία. Κρύψε με μέσα σ' ἕνα κιβώτιο τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φύγετε γιὰ τὸ ταξίδι. Ὅταν ξεκινήσῃ τὸ καράβι εἶναι πιὰ δικός μου λογαριασμὸς πῶς θὰ φανερωθῶ...

— Μὴ λέτε τέτοιες ἀνοησίες, εἶπε ὁ γρεναδιέρος γελώντας. Τὰ κοριτσάκια δὲν κλείνονται μέσα στὰ μπαούλα. Σφίξτε τὴν καρδιά σας καὶ κάνετε λίγη ὑπομονή, μικρούλα μου. Ὅ,τι διατάξει ὁ συνταγματάρχης, αὐτὸ καὶ θὰ κάνουμε. Ἔτοι μᾶς διδάσκει ἡ θεωρία.

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι γιὰ σένα ποὺ εἶσαι στρατιωτικός, ὄχι ὅμως γιὰ μένα. Θὰρθῶ μαζί σας, ἀλλιῶς θὰ πέσω ἄρρωστη. Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ κάνῃ καρδιὰ νὰ ξεκινήσῃς νὰ φύγῃς τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἄρρωστη. Ἔ, ἀπάντησε!

— Ὅταν ἔχει κανεὶς ὑπηρεσία, ἀρρώστεια δὲν λογαριάζεται, πρέπει κανεὶς νὰ κάνῃ ὅ,τι τὸν ἔχουν προστάξει. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα μὴν καθήσετε νὰ πῆτε τέτοιου εἴδους ἀνοησίες στὸν συνταγματάρχη μου. Φτάνει τὴ στενοχώρια ποὺ τραβᾶει ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσῃ ἐδῶ. Ὅσο πιὰ γιὰ τὴ δική μου, ἂς μὴν κάνουμε καλύτερα κουβέντα.

— Ἄ, ἔκανε ζωηρὰ ἡ Κάτια. Τὸν

στενοχωρεῖ λοιπὸν αὐτό. Ἔτσι λές;

—Ἔτσι λέω; Μὰ εἶμαι σίγουρος Πολὺ δυσκολεύτηκε γιὰ νὰ τ' ἀποφασίσῃ.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ συλλογιστῇ πρόσθεσε!

— Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ σᾶς πέρναμε μαζί μας.

—Ὡραῖα! σκέφθηκε ἡ Κάτια. Θὰ φύγω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὸ ταξίδι

Ἡ φρεγάτα ἡ «Ἱερὰ Συμμαχία» ἀρμένιζε μὲ ὅλα τὰ πανιά της στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλήρωμα τὸ καράβι μετέφερε καὶ μερικοὺς ἐπιβάτες. Ἀξιωματικοὺς ποὺ πήγαιναν νὰ συναντήσουν τὸ σύνταγμά τους στὸ Πουντιτσερύ, ἐμπόρους ποὺ ταξίδευαν μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ ἔκαναν τὴν τύχη τους στὶς μακρυνὲς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς. Μ' αὐτὸ ταξίδευε κι' ὁ συνταγματάρχης Μοντάργκ ποὺ εἶχε ἐπιβιβασθεῖ στὴ Γένουα μαζὶ μὲ τὸν πιστό του ἱππόκομο καὶ μὲ τὴν θετή του κόρη.

Ὁ κόμης εἶχε τὴν ἀκράδαντη ἀπόφασι νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴν Γαλλία μὰ ἡ Κάτια ἔχασε τόσα δάκρυα, τὸν παρακάλεσε τόσο θερμὰ ποὺ στὸ τέλος θέλοντας καὶ μὴ ὑποχώρησε καὶ τὴν πῆρε μαζί του.

Καὶ τώρα ἡ μικρούλα ἦταν ἡ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο ὅλων τῶν ἐπιβατῶν τοῦ καραβιοῦ. Ἄλλο παιδὶ δὲν ταξίδευε μὲ τὴ φρεγάτα καὶ ἡ χαριτωμένη μικρὴ Ρωσίδα εἶχε μαγέψει ὅλους, καὶ τοὺς βαρεῖς ἐμπόρους καὶ τοὺς βλοσυροὺς ἀξιωματικούς.

Ὁ κ. Μοντάργκ ταξίδευε μὲ ψεύτικο ὄνομα. Στὸ βιβλίο τοῦ καραβιοῦ εἶχε γραφεῖ ὡς Λιθουανὸς ἔμπορος ποὺ ταξίδευε γιὰ δουλειές του. Ἡ Κάτια ἦταν ἡ κόρη του κι' ὁ Βερεζίνας ὁ ὑπηρέτης του.

Ἡ μυστικὴ ἑταιρεία στὴν ὁποία ἀνῆκε, αὐτὸς καὶ πολλοὶ φίλοι του βοναπαρτισταί, τοὺς εἶχε ἐφοδιάσει καὶ τοὺς τρεῖς τους μὲ πλαστὰ διαβατήρια. Ὁ συνταγματάρχης μιλοῦσε ἀρκετὰ καλὰ τὰ ρωσικά, ἡ Κάτια φυσικὰ δὲν εἶχε ξεχάσει τὴ μητρική της γλῶσσα. Ὅσο γιὰ τὸ Βερεζίνα, αὐτὸς κοίταζε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, παρασταίνοντας τὸ βωβὸν πρόσωπον καὶ παίρνοντας ὕφος ἀγριωποῦ μαντρόσκυλλου.

Γιὰ τὴν ὥρα οἱ συνωμότες δὲν εἶχαν συναντήσει καμμιὰ δυσκολία. Ἡ Κάτια ἦταν καταχαρουμένη. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια τῆς φαινόταν τόσο θαυμαστὴ καὶ ὡραία. Τῆς ἄρεσε ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ μέσα στὴ συνωμοσία. Τὸ μικρὸ ρωμαντικό της μυαλὸ ἔπλαθε ὁλόκληρες σπαραξικάρδιες σκηνὲς τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ καὶ οἱ δύο πρωτάτες της θ' ἀντίκρυζαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸν αἰχμάλωτο μονάρχη.

Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν συνετὴ δὲν ἀφηνε νὰ τῆς ξεφύγῃ οὔτε μιὰ λέξη, ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ ἀθῶα, μπροστὰ στοὺς ἄλλους ταξιδιῶτες. Ἀκόμη καὶ τὶς στιγμὲς ποὺ βρισκόταν μοναχή της μὲ τὸν νουνό της ἢ μὲ τὸν Βερεζίνα ἀπέφευγε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀναφέρῃ τὄνομα τῆς Ἁγίας Ἑλένης.

Οἱ τοῖχοι, λένε, ἔχουν αὐτιὰ καὶ τὰ καράβια εἶναι τόσο μικρά! Ἂν τοὺς ἄκουγε κανείς...

Ἕνα βράδυ ἡ «Ἱερὰ Συμμαχία» ἔπιασε στὸ Γιβραλτὰρ καὶ πῆρε δύο καινούργιους ἐπιβάτες, Ἄγγλους.

Ἡ Κάτια ὅταν ξύπνησε τὸ ἄλλο πρωῒ συνάντησε ἐπάνω στὴ γέφυρα ἕνα ἀγοράκι μόλις ἕνα ἢ δυὸ χρόνια μεγαλύτερό της. Ἦταν ἕνα παιδὶ ψηλό, λεπτό, μελαχροινὸ μὲ γαλανὰ μάτια. Καθὼς πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὴ μικρὴ Ρωσσίδα τὴν χαιρέτησε εὐγενικά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἡ Κάτια ἔγινε κατακόκκινη μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀρχίσῃ τὴν κουβέντα. Ἐκεῖνος πάλι, τυπικὸς ὅπως ὅλοι οἱ Ἄγγλοι, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τῆς ἀπευθύνῃ πρῶτος τὸν λόγο, μακάρι κι' ἂν ἔχανε ἕνα βασίλειο. Βλέποντάς τον ἔτσι ψυχρὸ τὸ κοριτσάκι πῆρε ἕνα ὕφος ἀδιάφορο καὶ κάθησε σ' ἕνα πάγκο κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὴν κούκλα της κάνοντας πῶς οὔτε γύριζε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος του. Ἐκεῖνος πάλι ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὴν κουπαστὴ καὶ ἀφοσιώθηκε στὸ νὰ κοιτάζῃ τὸν ὠκεανό.

Αὐτὸ θὰ συνεχιζόταν ποιὸς ξέρει πόσην ὥρα, ὅταν ἔξαφνα μ' ἕνα δυνατὸ κούνημα τοῦ καραβιοῦ ἡ κούκλα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Κάτιας καὶ κυλώντας χάμω ἔφθασε ὡς τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ.

—Ἄχ, σᾶς παρακαλῶ, ἔκανε ἡ Κάτια κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὴν κόρη μου; Τὸ καράβι κουνιέται τρομερὰ καὶ φοβᾶμαι μήπως πέσω. Ἄχ, γρήγορα, θὰ κυλήσῃ στὴ θάλασσα.

Ἡ ὡραία αὐτὴ φωνούλα, ποὺ ἦταν μαζὶ παρακαλεστικὴ καὶ διατακτικὴ γοήτευσε τὸ ἀγοράκι. Σήκωσε γρήγορα γρήγορα τὸ παιχνίδι καὶ τὸ πρόσφερε στὴν Κάτια χαιρετώντας την βαθειά.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συστηθῶ! Πάτρικ Ὁ Ντόνοβαν.

—Τ' ὄνομά μου εἶναι Κατερίνα Ἰβάνοβνα, ἀπάντησε ἡ Κάτια, ἀποφεύγοντας νὰ πῇ τὸ ἐπίθετό της.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΓΕΟΥΛΗ

Ο ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ (*)

(ΦΑΡΣΑ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ (λωποδυτάκος)
ΚΛΕΙΔΑΡΑΚΙΑΣ (δεσμοφύλακας)
Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Σκηνὴ 1.

(Μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ μεγάλα γράμματα ποὺ πιάνει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς σκηνῆς: «ΦΥΛΑΚΗ».

ΠΑΣΤΡΙΚΟΧΕΡΗΣ, ΚΛΕΙΔΑΡΑΚΙΑΣ

(Ὁ Κλειδαράκιας μπάζει στὴ φυλακὴ τὸν Παστρικοχέρη μὲ τραβηξιὲς καὶ σπρωξίματα),

Κλειδ. — Ἐμπρός! Ἐμπρός! Οὔστ!.. Μέσα! Πιὸ γρήγορα! Ἔ, πιὸ γρήγορα!

Παστρ., *Ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ χέρια του.* —Ὀχού! μπάρμπα, ὄχ μπάρμπα; τὸ μπρατσο μου! Δὲν μποροῦσες νὰ μὲ πιάσῃς λίγο καλύτερα! Ὡραῖος τρόπος, μάτια μου, νὰ δεχεσαι ἔτσι ἕναν ξένο στὸ σπίτι σου;

Κλειδ. – Στὸ σπίτι μου;

Παστρ.—Καὶ βέβαια. Δὲν εἶσαι τοῦ λόγου σου ὁ Κλειδαράκιας ὁ δεσμοφύλακας, ποὺ λένε;

Κλειδ —Ναί.

Παστρ —Λοιπόν, ἡ φυλακὴ εἶναι τὸ σπίτι σου... Ἂς ὑποθέσουμε πῶς ἔρχεσαι νὰ μὲ ἰδῇς στὸ σπίτι μου, κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα, θὰ σὲ δεχόμουν πολὺ διαφορετικὰ ἐγώ!.. Θὰ σοῦ ἔλεγα: «Κάμετέ μου τὴν τιμὴ νὰ περάσετε μέσα, ἀγαπητέ μου φίλε!».

Κλειδ., *διαμαρτύρεται.* — «Ἀγαπητέ μου φίλε»; Γιὰ πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ· ποιανοῦ μιλᾶς;

Παστρ. — Ἡ «καλέ μου γεροντάκο!..» Γιὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο. «Περάστε, λοιπόν, καλέ μου γεροντάκο!.. Ἀπὸ ὑγεία καλά; Πάρτε, καί, ἕνα κάθισμα, καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ... καταγῆς ἐλλείψει πολυθρόνας». Νὰ πῶς θὰ μιλοῦσα ἐγώ!.. Ἐνῶ τοῦ λόγου σου μὲ σπρώχνεις, μὲ τσαλαπατᾶς καὶ στὸ τέλος μὲ ρίχνεις σὰ νὰ ἤμουνα κανένας μπόγος ροῦχα τῆς μπουγάδας.. Οὔτε κἂν πῶς πάει ἡ ὑγεία μου δὲ μὲ ρώτησες!

Κλειδ. – Χά! χά! χά!..

Παστρ.—Ἄχ, δυστυχῶς ἡ ὑγεία μου δὲν εἶναι καλὴ περίφημη! Τὰ καλοριφὲρ, φαίνεται, ποὺ βάλανε κάτω ἀπ' τὴ γέφυρά μου, δὲν λειτουργεῖ καλὰ κι' ἔπαθα ἐλαφρὰν ἐγκεφαλικὴν ὑβριν... Ἀφοῦ!.. (*Γυρίζει τὰ πρόσωπο κατὰ τὸν Κλειδαράκια κι' ἀρχίζει νὰ φτερνίζεται ἀπάνω του*) Ἀφοῦ!.. Ἀφοῦ!..

(*Ὁ Κλειδ. τοῦ γυρίζει τὶς πλάτες*)

Παστρ., *προσβεβλημένος.* —Αὐτὸ εἶν' ὅλο ποὺ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

Κλειδ. —Καὶ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ;

Παστρ. —Τί;!

Κλειδ.—Τί;

Παστρ.—Νὰ μοῦ πῇς «ὄγεῖες!». Ἀφοῦ μὲ εἶδες ποὺ φτερνίστηκα...

Κλειδ.—Βρέ, μοῦτρο ποὺ ἔχει τὴν ἀξίωση νὰ τοῦ πῶ καὶ «ὄγεῖες!»...

Παστρ., *κοιτάζοντας ἕνα γῦρο.* — Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνουν μερικὲς μεταρρυθμίσεις ἐδῶ μέσα.

Κλειδ.—Καὶ σὲ τί, μὲ τὴν ἄδειάν σας;

Παστρ.—Στοὺς τρόπους τοῦ δεσμοφύλακα! (*Φέρνει γύρω τὸ μπουν τρούμι, κοιτάζοντας σ' ὅλες τὶς γωνιές*) —Χμ, χμ! Βλέπω πῶς τίποτα δὲν ἄλλαξε δῶ μέσα. Πάντα τὰ ἴδια χάλια! Πάντα τὰ ἴδια χάλια!..

Κλειδ., *εἰρωνικά.*—Ὁ κ. Παστρικοχέρης θὰ ἐπιθυμοῦσε ἴσως καμμιὰν ἀλλαγή; Σὰν ποιά;

Παστρ.—Πρῶτα-πρῶτα μιὰν καλὴ ταπετσαρία γιὰ νὰ ντύσουμε αὐτοὺς τοὺς παλιότοιχους. Θἄθελα νἄχε ἀπάνω ζωγραφιστὰ ὡραῖα λουλούδια καὶ μικρὰ πουλάκια! Ὕστερα μοῦ χρειάζεται μιὰ καλὴ πολυθρόνα. Ἐπίσης θὰ ἤθελα ἕνα καλὸ στρῶμα... Καὶ κατόπι μέσα στὴ στάμνα νερὸ ποὺ θἄταν... κρασί!

Κλειδ.—Καὶ κατόπι;.. Τίποτε ἄλλο;

Παστρ.—Ἔ, ἐξαρτᾶται! Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τί θἄχουμε σήμερα γιὰ τὸ πρόγευμα

Κλειδ.—Φασόλια.

Παστρ.—Χμ, χμ! φασόλια! Ὅλο φασόλια; Νά, λοιπόν. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα λιγώτερα φασόλια καὶ περισσότερα μπιφτέκια!

Κλειδ.—Σήμερα ὅμως ἔχει καὶ κάτι ἐξαιρετικό.

Παστρ.—Ἀλήθεια;

Κλειδ.—Ναί! θἄχῃς βούτυρο στὰ φασόλια, γιατὶ εἶναι ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγ. Προκοπίου.

Παστρ.—Μπά, ὁ Ἁγ. Προκόπιος ἶναι μήπως ὁ προστάτης τῶν φασολιῶν;

Κλειδ.—Ὄχι· Ἀλλὰ γιορτάζει ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν σήμερα.

Παστρ.—Μπά; Χιλιόχρονος!

Κλειδ.—Λοιπὸν αὐτὸς διέταξε νὰ βάλουμε βούτυρο στὰ σπανάκια σου!

Παστρ., *ἐνθουσιασμένος ξερογλύφεται.*—Στὰ σπανάκια μου; Τί εὐτυχία! Θὰ ἔχω λοιπὸν καὶ σπανάκια μὲ τὸ πρόγευμα;

Κλειδ.—Μπά, τὰ φασόλια σου ἐννοοῦσα...

Παστρ. — Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα σπανάκια.

Κλειδ.—Στάσου κιόλας νὰ πάω νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ἕτοιμα αὐτὰ τὰ φασόλια... Περίμενέ με, πάω νὰ στὰ φέρω (*Φεύγει*).

Σκηνὴ 2.

Παστρικοχέρης, *μόνος.*— Οὔφ! Δὲν εἶναι διόλου ὡραῖα ἐδῶ μέσα! Τί πλήξη! Κι' ὅστερα ὅλο φασόλια! Καλὰ θἄταν ἂν μποροῦσα νὰ τὸ σκάσω. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ παράθυρο... (*Σηκώνει τὸ κεφάλι*) Παράθυρο νὰ σοῦ πετύχῃ! Μέσ' στὴ μέση ἀπ' τὸ ταβάνι μοῦ τὸ κόλλησαν! Γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ κανεὶς ἀπὸ κεῖ θἄπρεπε νἆναι ἢ κουνούπι ἢ τὸ πολὺ-πολὺ μύγα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸν τοῖχο... (*χτυπάει τὸν τοῖχο μὲ τὴ γροθιά του*) Χμ! Δὲ φαίνεται κούφιος! Τί πάχος ὅμως ἔ; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἔχτιζαν στέρεα ἐκεῖνο τὸν καιρό! Ἀλίμονο, καϊμένε Παστρικοχέρη, ἄτυχε καὶ τυραννισμένε! Εἶσαι δῶ κλεισμένος σ' ἕναν τάφο... στὸν τάφο σου... (*κλαίει*) Χί! χί! χί! (*ἄξαφνα*) Κι' ἡ πόρτα; Γιὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ τὴν πόρτα... Χέ! χέ! Εἶναι ἀνοιχτή! Ὁ Κλειδαράκιας λησμόνησε νὰ τὴν κλείσῃ. Μιὰ ποὺ λοιπὸν αὐτὸς ὁ κλειδαρᾶς ὁ Κλειδαράκιας λησμόνησε νὰ τὴν κλειδαρώσῃ, δίνε του, λεβέντη Παστρικοχέρη... (*Δίνει ἕναν πῆδο καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια*).

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(*Gringoire*) Παραφρ. ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΕΩΛΙΟΣ

(*) Σημ. Ἡ φάρσα αὐτὴ μπορεῖ νὰ παιχτῇ καὶ μὲ κοῦκλες σὰν τὸν καραγκιόζη. Τὸ ρόλο τοῦ Παστρικοχέρη θὰ τὸν κάνῃ ὁ Φασουλῆς.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΔ'.—Ὁ τελευταῖος πελάτης

—Ναί, πραγματικῶς, σὰ νὰ τὸ ξέρατε! ἀποκρίθηκε ἡ Ἀρκούδα. Χαρὰ ποὺ θὰ κάμουν τὰ παιδάκια μου! Καὶ πάλι εὐχαριστῶ! Καὶ πάλι χαιρετῶ!

— Στὸ καλό, κυρία! εἶπε ἡ Γαλαζούλα· Νὰ εἶναι καλὰ τὰ παιδιά. Καὶ νὰ μᾶς θυμᾶστε!

—Ὤ, ἔνοια σας; ἀπὸ σᾶς πάντα θὰ ψωνίζω.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀρκούδα, μπῆκε στὸ Ζαχαροπλαστεῖο ἡ Γιαγιά. Αὐτὴ ζήτησε καραμέλες γιὰ τὸ βήχα: Κι' ἡ Γαλαζούλα τῆς εἶπε:

— Λυποῦμαι πολύ, μὰ δὲν ἔχω, κυρία. Καραμέλες γιὰ τὸ βήχα θὰ βρῆτε παρακάτω, στὸ Φαρμακεῖο.

Κι' ἡ Γιαγιὰ τὴν εὐχαρίστησε χωρὶς νὰ ψωνίσῃ τίποτα, κι' ἔφυγε βήχοντας. (Ἔ, γριούλα ἡ καϊμένη...).

Οἱ πελάτες τώρα ἄρχισαν νὰ μπαίνουν δυὸ-δυὸ καὶ τρεῖς-τρεῖς. Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας δὲν ἔπαυε νὰ χτυπᾷ, τὸ μαγαζὶ γέμισε κόσμο κι' ἡ Γαλαζούλα τά ἔχασε καὶ δὲν ἤξερε ποιὸν νὰ πρωτοπεριποιηθῇ. Ἀλλὰ πάλι τὰ κατάφερε.

Στὸ τέλος ὁ Σαρλὸ πῆγε μόνος. Μ' αὐτὸς δὲν ἤξερε τί νἀγοράσῃ. Διάλεγε τὸ ἕνα, δὲν τοῦ ἄρεσε καὶ τἄφηνε· διάλεγε τὸ ἄλλο, δὲν τοῦ ἄρεσε καὶ ζητοῦσε ἄλλο. Καμμιὰ φορά, κι' ἀφοῦ ἡ Γαλαζούλα τοῦ ζύγιζε καὶ τοῦ ἔβαζε στὴ σακκουλίτσα τὰ μπομπόνια ποὺ εἶχε διαλέξει, ὁ Σαρλὸ τὸ μετάνοιωνε καὶ ἤθελε ἄλλα. Ἀνυπόφορος πελάτης τελοσπάντων. Ἂν ἦταν ἔτσι ὅλοι, ἡ καϊμένη ἡ Γαλαζούλα θὰ τρελλαινόταν.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ ἀνοικονόμητος αὐτὸς Σαρλὸ ἦταν ὁ τελευταῖος. Κι' ἀφοῦ ψώνισε κι' αὐτὸς μὲ χίλια βάσανα, ἡ Γαλαζούλα ἦταν ἐλεύθερη πιὰ νὰ καθήσῃ καὶ νὰ ξεζαλισθῇ. Σὲ λίγο ἔκλεισε καὶ τὸ Ζαχαροπλαστεῖο. Τὸ παιχνίδι εἶχε τελειώσει.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε ἔκθεση στὸ προηγούμ. φυλλάδιο σελ. 422]

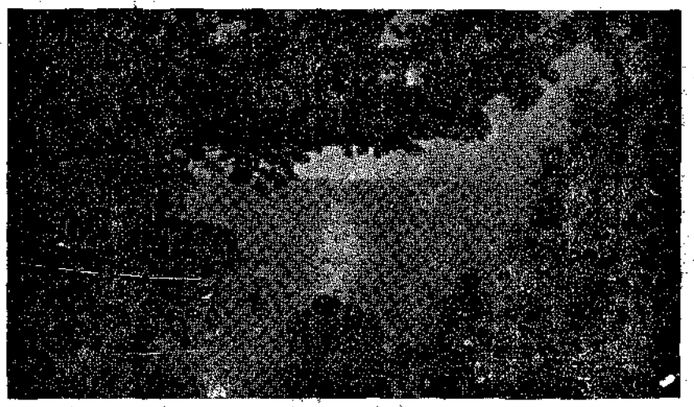

Δύση στὴν Παλιοκαστρίτσα Κερκύρας

ΔΕΙΛΙΝΟ (Γ' Βραβεῖον, Μεγάλη Τάξη)

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σὲ λίγο φάνηκαν κάτι ἄσπρα σπίτια. Ἦταν τὸ περίφημο Καμπά, ποὺ μόνον μιὰν ἀόριστη σιλουέττα του ἔμελλε νὰ ἰδῇ ὁ Ζίλδας. Νὰ κι' ἕν' ἀκρωτήριο. Κάπου ἐκεῖ ἦταν τὸ περίφημο ἑστιατόριο τοῦ Μωϋσῆ ποὺ ἔκανε τὶς ἐξαίσιες μπουγιαμπαΐσσες. Αὐτὰ θὰ θυμόταν ὁ Ζίλδας ἀπ' τὸ Ἀλγέρι... Περιττὸ νὰ ποῦμε πώς, μόλις βγῆκαν ἀπ' τὸ λιμάνι, ἄρχισε τὸ συνηθισμένο μαρτύριο τοῦ Μπὲν-Ὀμάρ. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅμως κανένας δὲν αἰσθανόταν τὴν παραμικρὴ ναυτία. Ἔτσι ὁ δυστυχὴς ἑνὸς συμβολαιογράφος ὑπέφερε μόνος του καὶ δὲν εἶχε κἂν τὴν παρηγορία νὰ βλέπῃ κανέναν στὴν ἴδια κατάσταση.

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Καταλάνου» ἦταν προπάντων ναυτικοὶ ποὺ γύριζαν στὰ λιμάνια τῆς ἀκτῆς, μερικοὶ Σενεγαλέζοι καὶ κάμποσοι στρατιῶτες πεζοναῦτες. Ὅλοι πήγαιναν στὸ Δακὰρ ὅπου τὸ βαπόρι θὰ ξεφόρτωνε καὶ τὰ ἐμπορεύματά του. Ὥστε δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σταθοῦν πουθενὰ στὸ μεταξύ. Ἔτσι ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἦταν κατευχαριστημένος ποὺ πέτυχε αὐτὸ τὸ βαπόρι. Μόνο πού, φθάνοντας στὸ Δακάρ, δὲν θὰ ἔφθανε καὶ στὸ τέλος. Κι' αὐτὸ τοῦ παρατήρησε ὁ Ζαμπουκό.

— Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντιφέρ. Μὰ δὲν ἐλογάριαζα ποτὲ νὰ βρῶ βαπόρι κατ' εὐθεῖαν. Ἅμα φτάσουμε στὸ Δακάρ, θὰ ἰδοῦμε.

Πραγματικῶς, δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν ἀλλοιώτικα. Πάντα, τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος τοῦ ταξιδιοῦ παρουσίαζε κάποιες δυσχέρειες...

Τὴ νύχτα, φάνηκαν ἀπὸ μακριὰ τὰ φῶτα τοῦ Τοπὲζ καὶ κατόπι ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ Λευκοῦ κάβου. Τὸ πρωΐ εἶδαν τὰ ὀψώματα τοῦ Ὀρὰν καί, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ «Καταλάνος» ἔστριψε τὸ ἀκρωτήρι ποὺ πίσω του ἀνοιγόταν ὁ ὅρμος τοῦ Μέρς ἔλ Κεμπίρ.

Πιὸ πέρα, ἄρχισε νὰ ξετυλίγεται: δεξιά της ἡ μαροκινὴ ἀκτὴ μὲ τὰ μακρινά της βουνά. Στὸν ὁρίζοντα φάνηκε τὸ Τετουὰν ποὺ ἔλαμπε κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο. Κι' ἐπιτέλους, ὕστερ' ἀπὸ τὰ στενά, φάνηκε ὁ ἀπέραντος Ἀτλαντικός.

Νὰ κι' ἡ Ταγγέρη, μισοκρυμμένη ἀπὸ μιὰ πτυχὴ τοῦ κόλπου της. Βίλλες ἀνάμεσα σὲ πράσινα δέντρα, καὶ στὴ θάλασσα πλῆθος ἱστιοφόρα, ποὺ περίμεναν τὸν ἄνεμο γιὰ νὰ περάσουν τὸν πορθμὸ τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ ἀπὸ τὸν Ὠκεανὸ νὰ μποῦν στὴ Μεσόγειο. Ὁ Ζυχὲλ κι' ὁ Ζίλδας θὰ προτιμοῦσαν βέβαια νὰ ἔκανε τὸ ἴδιο κι' ὁ «Καταλάνος». Ἀλλὰ αὐτός, ἀπεναντίας, ἀπὸ τὴ Μεσόγειο μπῆκε στὸν Ὠκεανό. Ἔτσι ἔστρεφαν πάλι τὰ νῶτα στὴν ποθητή τους Γαλλία...

— Ὁ πάππος μου ὁ Θωμᾶς τὰ φταίει ὅλα! εἶπε μιὰ στιγμὴ ὁ Ζυχέλ, καθὼς κάθουνταν στὸ κάσσαρο καὶ κουβέντιαζαν ἥσυχα. Καλύτερα νἄφηνε τὸν πασὰ ἀτοὺς βράχους τῆς Γιάφφας, νὰ πεθάνῃ. Γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, τραβοῦμε μεῖς τώρα ὅλ' αὐτά!

— Δὲν θὰ τοῦ βαστοῦσε ἡ ψυχὴ νἀφήσῃ τὸν ἄνθρωπο στὴν τύχη του, εἶπε ὁ Ζίλδας. Καλύτερα νἄλεγες νὰ μὴ τὸν ἔβρισκε ποτέ. Τότε ἀσφαλῶς θὰ γλυτώναμε!

Καὶ δείχνοντας ἕνα ζωηρὸ φῶς, ρώτησε:

—Τ' εἶναι κεῖ πέρα;

— Εἶναι ὁ φάρος τοῦ ἀκρωτηρίου Σπάρτελ, ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς πλοίαρχος.

Ὁ φάρος τοῦ Σπάρτελ, στὴ βορινὴ ἄκρη τῆς ἀφρικανικῆς ἠπείρου, διατηρεῖται ἀπὸ διάφορα εὐρωπαϊκὰ κράτη κι' εἶναι ὁ ἀνώτερος ἀπ' ὅσους φωτίζουν ἐκεῖνες τὶς θάλασσες.

Ἡ γαλήνη ἦταν ἐξαιρετική. Μόνο ἕνας Μπὲν-Ὀμὰρ μποροῦσε νὰ κάθεται στὴν καμπίνα τοῦ μὲ τέτοιον καιρό. Οἱ ἄλλοι ὅλοι, στὸ κατάστρωμα, ἔβλεπαν τὰ ὡραῖα μέρη ποὺ περνοῦσε ὁ γοργοτάξιδος «Καταλάνος»: Μεκινέζ, Μογκαντόρ, Ταρυντάντ, καὶ τέλος τὸ ἀκρωτήρι Τζουμοὺ ὅπου κλείνουν τὰ μαροκινὰ σύνορα.

Μόνο τὰ Κανάρια Νησιὰ δὲν εἶχε τὴν εὐχαρίστηση νὰ ἰδῇ ὁ Ζίλδας, γιατὶ τὸ βαπόρι πέρασε πενήντα μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴ Φουερτεβεντούρα, ποὺ εἶναι τὸ πλησιέστερο· μπόρεσε ὅμως νὰ χαιρετήσῃ τὸ ἀκρωτήρι Μποζαντόρ, πρὶν περάσῃ τὸν τροπικὸ τοῦ Καρκίνου.

Τὸ ἀπόγεμα τῆς 2 Μαΐου φάνηκε τὸ Λευκὸ ἀκρωτήρι, τὰ χαράματα τὸ Πορτεντίκ, καὶ τέλος οἱ ἀκτὲς τῆς Σενεγάλης.

Καθὼς εἴπαμε, ὁ «Καταλάνος» δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ σταθῇ στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο (Σὰν-Λουΐ), ποὺ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς γαλλικῆς αὐτῆς ἀποικίας. Ἄλλωστε τὸ Δακὰρ ἔχει μεγαλύτερη ναυτικὴ κίνηση ἀπὸ τὸ Σὰν-Λουΐ. Κι' οἱ ταξιδιῶτες μας πιὸ εὔκολα ἴσως θὰ ἔβρισκαν ἐκεῖ πλοῖο γιὰ τὸ Λοάγκο.

Στὶς 5, κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωΐ, ὁ «Καταλάνος» ἔστριψε τὸ περίφημο Πράσινο ἀκρωτήρι, πέρασε τὴν τριγωνικὴ χερσόνησο ποὺ σχηματίζει ἡ ἄκρη ἐκείνη τῆς Ἀφρικῆς πάνω στὸν Ἀτλαντικό, καὶ μπῆκε στὸ λιμάνι τοῦ Δακάρ. Ὀκτακόσιες λεῦγες εἶχε διανύσει ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι.

Τὸ Δακὰρ εἶναι γαλλικὸ ἔδαφος, ἀφοῦ ἡ Σενεγάλη ἀνήκει στὴ Γαλλία. «Μὰ ἡ Γαλλία εἶναι μακριά!» εἶπε μέσα του ὁ Ζίλδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὅπου ἀναφέρονται διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ἄφιξη στὸ Δακάρ, ὡς τὴν ἄφιξη στὸ Λοάγκο.

Ποιὸς νὰ τὄλεγε τοῦ Ζίλδα Τρεγκομαὶν πὼς θἀρχόταν ἡμέρα ποὺ θὰ περπατοῦσε μὲ τὸν Ζυχὲλ στὶς προκυμαῖες τοῦ Δακάρ! Καὶ ὅμως αὐτὸ ἔκανε κεῖνο τὸ πρωΐ, μπροστὰ στὸ λιμάνι ποὺ τὸ προστάτευε διπλὸς γρανίτινος μῶλος, ἐνῷ ὁ Ἀντιφὲρ μὲ τὸν ἀχώριστό του πιὰ Ζαμπουκὸ πήγαιναν στὸ γαλλικὸ Πρακτορεῖο νὰ ρωτήσουν γιὰ βαπόρι.

Μιὰ ἡμέρα ἔφτανε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κανένας τὴν πόλη ποὺ δὲν ἔχει τίποτα τὰ ἀξιοθέατο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ὡραῖο Δημόσιο Κῆπο, μιὰ ἀκρόπολη ὅπου εἶναι οἱ στρατῶνες, κι' ἕν' ἀκρωτήρι μὲ νοσοκομεῖο γιὰ κεῖνους ποὺ προσβάλλουνται ἀπὸ κίτρινο πυρετό. Ἂν οἱ ταξιδιῶτες μας ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουν ἡμέρες στὴν ἐπαρχία αὐτὴ τῆς Σενεγάλης, ποὺ ἡ πρωτεύουσά της εἶναι ἡ Γκορέα καὶ ἡ κυριώτερη πόλη τὸ Δακάρ, θὰ στενοχωριοῦνταν πολύ.

Μόλις ἐννιὰ χιλιάδες ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ κάτοικοι τοῦ Δακάρ· Καὶ στοὺς δρόμους ἔβλεπες πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μαύρους ἐκείνους τῆς φυλῆς Μπαμπαράς, ποὺ μὲ τὸ στεγνὸ καὶ νευροδεμένο σῶμα, καὶ τὸ πυκνόμαλλο κεφάλι, εἶναι πλασμένοι γιὰ νἀντέχουν στὸ φλογερὸ ἥλιο τῆς Σενεγάλης. Ὁ καϊμένος ὁ Ζίλδας ποὺ δὲν εἶχε ὀμπρέλλα, ὑποχρεώθηκε νὰ δέσῃ στὸ κεφάλι του τὸ μεγάλο του μαντήλι.

— Θέ μου, τί ζέστη ποὺ κάνει! παραπονιόταν.

— Καὶ δὲν εἶναι τίποτ' ἀκόμα, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Ζυχέλ. Ποῦ νὰ ἰδῆτε τί κάνει μέσα στὸν κόλπο τῆς Γουϊνέας, λίγες μοῖρες κάτω ἀπ' τὸν Ἰσημερινό!

— Ὤ, δυστυχία μου! Θὰ λυώσω ὁλάκερος· πετσὶ καὶ κόκκαλο θὰ μείνω!

—Ἀρκετὰ δὰ λυώσατε ὡς τώρα...

—Ἀλήθεια; Ἄ, μπά! ἔχω ἀρκετὸ περιθώριο ὡς νὰ καταντήσω σκελετός... Ἂς εἶναι, καλύτερα νἄναι κανένας λιγνὸς ὅταν ταξιδεύει ὁ' αὐτὰ τὰ μέρη ποὺ τρῶνε κι' ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν κανιβάλοι... ἐκεῖ κατὰ τὴ Γουϊνέα;

— Ἐλπίζω ὄχι. Δὲν ξέρω πάλι...

— Βλέπεις; Γιὰ καλὸ λοιπὸν καὶ γιὰ κακὸ ἂς μὴν ἔχουμε πολλὰ πάχη, ποὺ θἄβαζαν σὲ πειρασμὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους!..

Ὅταν γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο, βρῆκαν ἐκεῖ τὸν Ἀντιφὲρ μὲ τὸν τραπεζίτη. Τοὺς εἶχαν δεχθεῖ καλὰ στὸ Πακτορεῖο, ἀλλὰ ὅταν ρώτησαν ἂν θὰ ἔφευγε γρήγορα βαπόρι γιὰ κανένα λιμάνι τοῦ Λοάγκο, τοὺς ἀποκρίθηκαν ἀποθαρρυντικά. Τὰ βαπόρια ἐκείνης τῆς γραμμῆς ἦταν ἄτακτα καὶ δὲν ἔρχουνταν στὸ Δακὰρ παρὰ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Ὑπῆρχε ἑβδομαδιαία συγκοινωνία μεταξὺ Σιέρρας-Λεόνε καὶ Γκράν-Βασσιέρε, ἀλλ' ἀπὸ ἐκεῖ ὡς τὸ Λοάγκο ἦταν ἀκόμα πολύ. Τὸ πρῶτο βαπόρι δὲν θὰ ἔφθανε στὸ Δακὰρ πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες. Τί κακοτυχία! Πῶς θὰ περνοῦσαν τόσον καιρὸ σὲ μιὰ μικρὴ πόλη ὅπου δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτα; Ὁ κάπετὰν-Ἀντιφὲρ θὰ μασοῦσε τουλάχιστο τὸ χαλίκι του. Οἱ ἄλλοι... θὰ ἔχαφταν μύγες;

Φαντάζεται κανένας τὴ φούρκα τοῦ φοβερεῦ Μαλουΐνου. Αὐτὸς ποὺ ἀνυπομονοῦσε τόσο, ποὺ «ἔτρωγε τὰ σίδερα» ποὺ λένε, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του, νἄναι τώρα ὑποχρεωμένος νὰ χασομερήσῃ τόσον καιρό! Μὰ κι' ὁ Ζαμπουκό, κι' ὁ Ὀμάρ, κι' ὁ Σαούκ, δὲν φαίνουνταν λιγώτερο φουρκισμένοι. Ὅσο γιὰ τὸν Ζίλδα καὶ τὸν Ζυχέλ, ποὺ δὲν τοὺς ἔνοιαζε γιὰ τὸ θησαυρό, ἦταν στενοχωρημένοι μόνο ποὺ θἀργοῦσε ὁ γυρισμός τους στὴ Γαλλία.

—Ὀχτὼ ἡμέρες θὰ σαπίζουμε σ' αὐτὴ τὴν τρύπα! ἔλεγε ὁ Ἀντιφὲρ στὸν τραπεζίτη. Καὶ πάλι ἂν δὲν καθυστερήσῃ τὸ καταραμένο αὐτὸ βαπόρι.

— Καὶ καλὰ ὡς ἐδῶ, ἀπαντοῦσε ὁ τραπεζίτης. Μ' ἂν ἔχουμε τὰ ἴδια καὶ πάρα πέρα;

—Ἀπὸ τὸ Λοάγκο κι' ἐκεῖ; Ἔ, ἂς φτάσουμε μιὰ φορὰ καὶ θὰ ἰδοῦμε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στενοχωριούμαστε ἀπὸ τώρα γιὰ τὰ πάρα πέρα. Μᾶς φτάνει ἡ σημερινὴ στενοχώρια.

— Σωστό, γαμπρέ μου! Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχουμε τί ἄλλο νὰ κάμουμε, ὑπομονή!

Ἄλλα ἔλεγαν ὁ Σαοὺκ κι' ὁ Μπὲν-Ὀμάρ· Ὁ πρῶτος δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σχέδιό του, νἀρπάξῃ τὸ θησαυρὸ ἀπὸ τοὺς νόμιμους κληρονόμους μὲ τὴ βία. Κι' ὅπως στὴ Μασκάτη λογάριαζε νὰ τὸ κάμῃ μὲ τὴ βοήθεια λησταῖων ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς, ἔτσι τώρα καὶ στὸν κόλπο τῆς Γουϊνέας, ὅπου ἴσως θὰ τοῦ ἦταν πιὸ εὔκολο, γιατὶ κι' οἱ χῶρες ἐκεῖνες εἶναι πιὸ ἀπολίτιστες. Πάντα ὅμως τὰ εἶχε μὲ τὸ συμβολαιογράφο, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ τὸν τρώγεται καὶ νὰ τὸν βρίζῃ:

— Δὲν εἶδα μεγαλύτερο βλάκα στὸν κόσμο ἀπὸ σένα, Μπὲν-Ὀμάρ!

—Ἀπὸ μένα; Γιατὶ Ἐξοχώτατε;

— Γιὰ κεῖνο ποὺ ξέρω ἐγώ. Θάλασσα θὰ μοῦ τὰ κάμῃς στὴ Γουϊνέα, εἶμαι βέβαιος. Μὰ ἔννοια σου, κι' ἔχω τὸν τρόπο νὰ σὲ βγάλω ἀπ' τὴ μέση!

Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ ἔτρεμε σύσσωμος. Ἀλήθεια, τί θὰ τοῦ κόστιζε αὐτοῦ τοῦ κακούργου, ἂν μέσα στοὺς ἄλλους ποὺ θὰ ξεπάστρευε, γιὰ νἀρπάξῃ τὸ θησαυρό, ἐσκότωνε καὶ τὴ σύντροφό του, ὄχι τόσο γιὰ νὰ μὴ τοῦ δώσῃ τὸ ἑκατομμύριο ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ κατὰ τὴ διαθήκη, ὅσο γιατὶ φοβόταν μὴ τὸν δυσκολέψῃ στὴν ἐπιχείρησή μὲ τὴ βλακεία του;

«Ὁ Ἄλλαχ νὰ βάλῃ τὸ χέρι του!» συλλογιζόταν ὁ κακόμοιρος. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μιὰ χαριτωμένη γερμανίδα χωριατοπούλα μ' ἕνα πιὸ χαριτωμένο κότσο στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἔγειρ' ὁ ἥλιος. Ἡ γριά,
Σκυφτὴ μὲ τ' ἄσπρα της μαλλιά,
Σταμάτησε νὰ πλέκῃ
Πῆγε ἡ θολή της ἡ ματιὰ
Στὰ ροδομάγουλα παιδιά,
Ποὺ παίζουνε παρέκει.

Κοπέλλα μὲ ξανθὰ μαλλιὰ
Ποτίζει μιὰ τριανταφυλλιὰ
Στὸ ξύλινο χαγιάτι
Κι' ἀπὸ το πέρα τὸ στενὸ
Πῶς ἀγτηχεῖ τὸ μακρινὸ
Τραγούδι τοῦ ἀγωγιάτη.

Τὰ προβατάκια τὰ λευκὰ
Ἀπ' τὸ βουνὸ κόπαδιαστὰ
Γυρίζουνε σὴ στάνη
Κι' ἀπὸ μακριὰ φέρνει ἡ ἠχὼ
Χαρούμενο καὶ δυνατὸ
Τὸ σφύριγμα τοσπάνη

Σωπάσανε πιὰ τὰ πουλιὰ
Μ' ἀκούεται ἡ γλυκειὰ λαλιὰ
Τοῦ ἀηδονιοῦ στὴ λεύκα
Τὸ ποταμάκι τ' ἀργυρὸ
Τραγούδι λέει δροσερὸ
Θροΐζουνε τὰ πεῦκα

Ἡ δύση ἁπλώνει στὰ βουνὰ
Χρώματα ρόδινα, μαβιά,
Ὡσὰν ζωγράφου χέρι.
Ὀλόλαμπρο στὸν οὐρανὸ
Προβάλλει ἀπ' τὸ ψηλὸ βουνὸ
Ἕνα διαμάντι—ἀστέρι.

Ροζελάντια [Α]

ΜΙΑ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ντάν! Ντάν! κτύπησε πέντε φορὲς τὸ ὁρολόϊ σὰ νὰ μοῦ διοχέτευσαν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, σηκώθηκα.

Θὰ πᾶμε ἐκδρομή! ἦταν ἡ πρώτη μου σκέψη. Θἀφήναμε μαζὶ μὲ ὅλο τὸ σχολεῖο, γιὰ μιὰ μέρα, τὰ μαθήματα καὶ τὴ γραμματική καὶ ξένοιαστα θὰ περνούσαμε μιὰν ὁλόκληρη μέρα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φύσης.

Ἄνοιξα τὸ παράθυρο. Ἡ πόλις ὅλη κοιμισμένη, ἂν καὶ ὁ Ἥλιος δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα. τὸ σκοτάδι διαλυόταν λίγο-λίγο καὶ ἡ ροδαλὴ γραμμὴ τῆς ἀνατολῆς φλογίστηκε, ὁ Λυκαβητὸς διέγραφε τὴν σιλουέτα του ἁπαλὰ μὲς στὴν ὁμίχλη ποὺ σχίστηκε ἀπ' τὸν δροσερὸ πρωϊνὸν ἀέρα.

Τώρα διασχίζουμε τοὺς κοιμισμένους δρόμους γιὰ νὰ πᾶμε στὸ σταθμό Μὲ χαρὰ μπαίνουμε στὸ τραῖνο. Ἕνα βογγητό, μιὰ κίνησις, κάπνός, καὶ ξεκινήσαμε μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι. Σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ξεδιπλώνονται τὰ τοπεῖα. Ποικιλόχρωμες λουρίδες, κεφάλαια, μακρυά, στενά, ἄλλα λοξά, μὰ παντοῦ τὰ ἔβλεπες σπαρμένα. Κοκκινωπὸ ἦταν τὸ ἄσπαρτο μέρος. Ποῦ καὶ ποῦ κανένας γέρος μὲ τὸ γαϊδαρᾶκο του. Παχουλὲς χωρικὲς χαιρετοῦσαν μὲ τὰ μανδήλια. Ψιλὴ βροχούλα ἔπεφτε γιὰ νὰ ξεπλύνῃ τὴν σκονισμένη πλάση.

— Φθάσαμε! Ὅλοι φωνάξαμε μὲ μιὰ φωνή! Σὰν πουλιὰ ποὺ τοὺς ἀνοίγεις τὸ κλουβί, κατεβήκαμε τρέχοντας.

Ὕστερα ἀπ' τὴ βροχὴ ὁ οὐρανὸς ξεκαθάρισε ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ ἔστελνε φιλιὰ στὴ φρεσκολουσμένη φύση.

Μέσ' στὸ πυκνόφυλλο δάσος ποὺ μᾶς φιλοξένησε μόλις ποῦ καὶ ποῦ περνᾶ μιὰ μικρὴ ἡλιαχτίδα μέσα ἀπ' τὰ σφιχταγκαλιασμένα κλαδιὰ τῶν δέντρων. Ἡ ὄρεξη ἄνοιξε, καὶ φάγαμε σὰ λιμασμένοι τὸ πρόγευμα.

Φωνές, γέλια, μπρὸς στὴν πηγή.

Ἕνα νερὸ κρυσταλλένιο βγαλμένο μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς γῆς. Θάλεγες πὼς βγῆκε ἀπ' τὸ ψυγεῖο.

Λιγοστὰ σπιτάκια, σ' ἕνα μπαλκόνι ἄπειρα λουλούδια σὲ γλάστρες. Τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ μὲ τὰ λιγοστὰ παιδιά.

Παιχνίδια, γέλια καὶ ὄρεξη ἦταν αὐτὰ ποὺ εἴχαμε μαζί μας. Ἡ ἐξοχὴ ἀντήχησε ἀπ' τὶς παιδικὲς φωνές μας. Τὸ χρυσάφι τῆς γῆς—τὸ σιτάρι—χαϊδεύει στοργικὰ τὸ ἐλαφρὸ δροσερὸ ἀεράκι. Ἀνάμεσά τους μιὰ παπαρούνα ξεπορβάλλε φανταχτερή. Ἀπ' τὴ μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου πλῆθος ἀγριολούλουδα, ταπεινὲς μαργαρίτες, γαλανὰ «μὴ μὲ λησμόνει».

Ἄλλη πηγή! Παντοῦ νερὸ ἀναβλύζει ἀπ' τὴν ἀνοιχτοχέρα γῆ. Ὅλο πράσινο ἀντικρύζεις ὅπου κι' ἂν γυρίσῃ τὸ μάτι σου. Ὁ ἥλιος πιὰ καίει. Ἔχει φορέσει τὸν κοκκινόχρυσο μανδύα του, σκέπασε μ' αὐτὸν ὅλην τὴν πλάση, ποὺ φωτίστηκε ἀπ' τὸ μεγαλεῖο του.

Καθισμένοι ὅλοι κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα ποὺ μᾶς προστατεύουν ἀπ' τῆς καυτερὲς κόρες του τραγουδᾶμε, παίζουμε, ξεκουραζόμαστε. Ξενιασιά, ἐλευθερία.

Στὸ δειλινὸ μεταξὺ δύο κάμπων βλέπουμε τὴ δύση Τὸ θυμάρι μυρίζει, τὰ ἔντομα βουΐζουν, οἱ παπαρουῆνες ἀναπαυόνονται γιὰ νὰ χαιρετίσουν ἐκεῖνον ποὺ τοὺς δίδει τὴ ζωή, ποὺ φεύγει ἀργὰ ἀργὰ περιτριγυρισμένος ἀπὸ ρυδαλὰ σύννεφα πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Οἱ στερνὲς τοῦ Φοίβου ἀκτῖδες μᾶς ὑποχαιρετοῦν. Ἕνα ρόδινο χρῶμα ξαπλώνεται. Τὰ σπαρτὰ χρυσώνονται πιὸ πολύ.

Στῆς μέρας τ' ἀποκοίμισμα τελειώνει καὶ τὸ ὄνειρο.

Βρισκόμαστε στὰ βαγόνια, τὰ χέρια γεμᾶτα λουλούδια, κοκκινισμένες ἀπ' τὸν ἥλιο, εὐχαριστημένες.

. . . . . .

Ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, παρ' ὅλη μου τὴν νύστα δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ἴσως εἶναι τὸ βραδινὸ ἀεράκι ποὺ μὲ κρατᾶ ξύπνια καὶ μοῦ θυμίζει ὅλη τὴν ὀνειρεμένη ἡμέρα ποὺ πέρασα μὲ τὴν συντροφιὰ συμμαθητριῶν μου στὴ φιλόξενη ἀγκαλιὰ τῆς φύσης.

Ἀλησμόνητη μαθητικὴ ἐκδρομή!

Ἀνλὶ [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ δασκάλισσα :—Τί ὀνομάζουμε λήγουσα;

Ἡ μαθήτρια :—Τὴν τελευταία λέξη . . . τῆς λέξεως.

Δόντφαν

***

Ἀπορία τοῦ μικροῦ Τοτοῦ:

— Καλέ, μαμμά, πόσο λίγο ἔζησε ὁ Χριστός! Ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ὡς τὸ Πάσχα, οὔτε τέσσερες μῆνες δὲν εἶναι!

Νεγκοὺς

***

Μεταξὺ ἐξαδέλφων:

— Ἄκουσες, Νίνα, ἦρθε ἕνας παλαιστὴς ποὺ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἑκατὸ ὀκάδες μόνο μὲ τὸ ἑνά του χέρι!

— Σκουδαῖο πρᾶγμα! Ἄμ' ἐγώ, Ντίνο μου, εἶμαι κορίτσι καὶ σηκώνω... ὁλόκληρη τὴ γειτονιὰ μὲ τὶς φωνές μου.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

280ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰ φυλλάδια τῆς Δ' τριμηνίας τοῦ 1936, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου.

Γίνονται τέσσαρες Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ χρόνο μὲ πολλὰ βραβεῖα, ἕνας κάθε τριμηνία. Ὁ 280ος ποὺ προκηρύσσεται σήμερα εἶναι ἡ Δ' τριμηνίας καὶ θὰ διαγωνισθοῦν σ' αὐτὸν ὅσοι θὰ στείλουν λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ***ἀπὸ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ὡς τὸ τελευταῖο τοῦ Νοεμβρίου 1936.***

Οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ ξέρουν τοὺς ὅρους ποὺ μένουν οἱ ἰδιοι. Οἱ νέοι θὰ τοὺς μάθουν ***ἀπὸ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ*** ποὺ πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν ἀγοράσουν (τιμᾶται δρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 6 καὶ 7) Γιατὶ στὸν Ὁδηγὸ θὰ βροῦν ὅλους τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς σὲ κάθε Διαγωνισμὸ καὶ γενικὰ σ' ὅλη μου τὴν κίνηση.

Ἔπειτα θἀγοράσουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου ***χαρτὶ τῶν λύσεων*** ἢ ***λυσόχαρτο***, ὅπου, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, γράφονται οἱ λύσεις. (Σὲ ἄλλο χαρτὶ γραμμένες λύσεις δὲν εἶναι δεκτές). Θὰ στείλουν τὸ ἀντίτιμο δρ, 3 50 ἀπὸ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικὸ καὶ θἀγοράσουν μιὰ δεσμίδα μὲ 13 φύλλα ποὺ ἀρκοῦν γιὰ τὶς λύσεις μιᾶς τριμηνίας. Ὅσο γιὰ τὴν προθεσμία ποὺ θὰ τὶς στέλνουν, αὐτὴ σημειώνεται ἐκάνω ἀπὸ τὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Οἱ λύσεις π.χ. τοῦ σημερινοῦ εἶναι δεκτὲς ὡς ***τὴν*** 5 Νοεμβρίου. Ἔχουν λοιπὸν καιρό, ὅσοι θέλουν νὰ διαγωνισθοῦν, νὰ πρωμηθευθοῦν καὶ Ὁδηγὸ καὶ Λυσόχαρτο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1936

ΑΚΟΜΗ ἕνας Διαγωνισμὸς σήμερα: ὁ 280ός τῶν Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Εὐκαιρία γιὰ ὅσους ἀγαποῦν νὰ λύνουν· τώρα μποροῦν νἀρχίσουν νὰ μοῦ στέλνουν τὶς λύσεις τους, γραμμένες τακτικὰ σὲ λυσόχαρτο, καὶ ἔτσι νὰ λάβουν μέρος στὸ νέο αὐτὸ Διαγωνισμό.

Μὲ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο μπαίνουμε καὶ στὴν Δ', τὴν τελευταία Τριμηνία τοῦ διαπλασιακοῦ μας χρόνου. Οἱ τρίμηνοι συνδρομηταὶ πρέπει τώρα νἀνανεώσουν.

Συμφωνῶ, *Ἀγκάθι*, αὐτὴ ἦταν γιὰ σένα ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία: νὰ παίρνῃς ἐνδεικτικὸ μὲ ἄριστα, νὰ περνᾷς μεταξὺ τῶν πρώτων στὸ Δημόσιο, νὰ κάνῃς ἕνα σωρὸ ταξίδια ἀναψυχῆς, καὶ νὰ καταλήγῃς στὴν ἀγαπημένη σου πατρίδα γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ καλοκαιριοῦ. Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση διάβασα τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ Ναύπλιο ὡς τὴν Κόρινθο. Ὁ Ἀνανίας ἐπικροτεῖ τὸ καλαμπούρι σου: ἀφοῦ πῆγες καὶ στὸν Πόρο, βέβαια. . . *ἐπορεύθης*.

Τὸ εἶπα, *Ροδία*, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξαναπῶ, γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦν ὅλοι καὶ νὰ μὴν παιδεύονται ἄδικα: Στὴν ἀρχὴ τοῦ περζοῦ ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ ποίημα ('Επανόρθωση στίχων, φυλλ. 34) λείπει κατὰ λάθος, ὅπως ἐμάντεψες σωστά, ἡ λέξη «*ἐκείνη*». Μ' αὐτὴν συμπληρώνουνται οἱ δυὸ πρῶτοι στίχοι. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου. Τί ὡραία ζωὴ ποὺ κάνετε ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι! Μὰ καὶ ὁ χειμῶνα ζῆσχημα περνᾶτε;

Ἄγι Παλιέ, ἀγαπητέ μου κομῆτη, χαίρω πολὺ γιὰ τὸ γυρισμό σου. Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου καὶ θὰ βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Ὄχι, στὸ ποίημα ποὺ σᾶς ἔδωσα νὰ ἐπανορθώσετε, χασμῶδες δὲν ὑπάρχουν. Ὁ ποὺ εἶναι δυὸ φωνήεντα κοντὰ-κοντά, γίνεται συνίζησῃ. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Θὰ σὲ παρακαλέσω μόνο νὰ μὴν κάνῃς τὶς ἀράδες σου τόσο μακριὲς καὶ πυκνές. Γράφε μου σὲ μικρότερο χαρτὶ καὶ κάπως ἀραιότερα.

Παπαγαλάκι, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ. Βέβαια εἶχες κάθε δικαίωμα σὰν ἀδελφὴ συνδρομητρίας. Πολὺ καλὸ καὶ τὸ γράψιμό σου, γιὰ κοριτσάκι 11 χρονῶν. Μὴ διστάζῃς λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Θὰ σὲ διαβάζω πάντα, καί, ὅταν ἔχω τόπο, θὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ.

Ἔχω μπροστά μου δυὸ γράμματά σου, *Μαῦρο Διαμάντι*, καὶ χαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις. Οἱ παραγγελίες σου, καθὼς θὰ εἶδες, ἔγιναν. Ἀπὸ τὰ Ἑδραιόπουλα ποὺ σ' ἐνδιαφέρουν—καὶ βέβαια ἔχω πολλὰ καὶ στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ λοιπὴ Ἑλλάδα—μπορεῖς νὰ ζητήσῃς ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν μὲ μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία σου.

Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε, *Χιωτοπούλα*, πὼς ἀπὸ τὸ ὀκταέλιδο δὲν λείπει τίποτα. Λείπουν τὰ «Νέα καὶ Περίεργα», ποὺ δὲν χωροῦν πιά, λείπει κι' ἡ «Ἀθήναϊκὴ Ἐπιστολὴ» τοῦ κ. Φαίδωνος, ποὺ κι' αὐτός ὁ καϊμένος ἔπρεπε νὰ ξεκουρασθῇ λίγο τὸ καλοκαίρι. Πολὺ καλὰ κάνεις ποὺ μοῦ γράφεις στὸν ἑνικό· ἔτσι, ὅπως μιλεῖς καὶ στὴ μητέρα σου.

Ἰλη Ὀλυμπιάς, ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἐπρότεινες, σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ ποὺ τὸ λὲς «τῆς τελευταίας μόδας». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Λυπήθηκα μόνο ποὺ, γιὰ νὰ πᾷς νὰ πάρῃς μελάνι καὶ νἀ μοῦ γράψῃς, σὲ βάγκασε ἕνα σκυλὶ στὸ πόδι! Ἄ, πρέπει νὰ πῇς τοῦ ταχυδρόμου νὰ μὴ σοῦ πετᾷ τὸ φυλλάδιο στὸν κῆπο, παρά νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα καὶ νὰ τὸ παραδίνῃ. Ἔτσι ἔχει χρέος νὰ κάνῃ. Γιὰ τὸ κομμάτι σου, ἀφοῦ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του.

Χείρω ποὺ ἔγινες καλή, *Ἀρσακειὰς Νο 12*. Κάθε κακό, βλέπεις, ἔχει καὶ τὸ καλό του. Ἔτσι καὶ σὺ μόνο στὸ κρεββάτι βρῆκες τὴν ὑπομονὴ νὰ διαβάσῃς πάντ' ἔξη φορὲς τὸ φυλλάδιό μου ἔκεῖνο γιὰ νἀνακαλύψῃς τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Ἔλαβα ὅσα μοῦ ἔστειλες καὶ περιμένω καὶ τὴν Ἐπανόρθωση τῶν Στίχων. Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολη. Μπορεῖς νὰ τὴν κάμῃς καὶ . . χωρὶς νὰ εἶσαι στὸ κρεββάτι.

Τσουκνίδα, διαβιβάζω τὶς εὐχαριστίες σου στὸ Σταθμό τοῦ Μπάρι γιὰ τὸ Βραβεῖο ποὺ σοῦ ἔστειλαν μὲ τὴν ἀφίερωση. Θὰ ἐστέλνα καὶ τὸ γράμμα σου τὸ ἴδιο – εἶναι τόσο ὡραῖο ἀλλὰ στοιχίζουν τὰ ταχυδρομικά. Χαίρω ποὺ περνᾷς τόσο καλὰ στὰ Χανιὰ μὲ τὶς ἐξαδέλφες σου.

Ὁ *Σανθὸς Ναύαρχος* μοῦ γράφει: «Ὅταν τελείωσε ὁ Μπάρμπα-Μακροπόδης, στεναχωρέθηκα, γιατί δὲν ἤξερα ἂν θὰ ἦταν τόσο ὡραῖο καὶ τὸ μυθιστόρημα ποὺ θἀκολουθοῦσε. Τώρα ὅμως βλέπω πὼς κι' ἡ Μικρὴ Ρωσίδα τῆς Ἀγίας Ἑλένης θὰ εἶναι πολὺ ὡραῖο στὸ εἶδος του». Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸ ἐδιάλεξα· εἶναι ἄλλου εἴδους, ἀλλὰ πολὺ καλό.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Χείρω, *Ἠλέκτρα*, ποὺ σ' εὐχαρίστησαν τόσο οἱ Ἔκτακτοι Διαγωνισμοί. Ἔλαβα καὶ τὶς Ἀσκήσεις. Ναί, καὶ τὸ χειμῶνα θὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ στέλνετε. Μόνο ἂν μαζευθοῦν πάρα πολλές, μπορεῖ νὰ σᾶς πῶ νὰ παύσετε γιὰ ἕνα ὁρισμένο διάστημα. Τὰ Δημοψηφίσματα εἶχαν ἐκφυλισθεῖ σὲ βαθμό ποὺ ἀναγκάσθηκα νὰ τὰ καταργήσω. Οὔτε σκοπεύω νὰ τὰ ξαναφέρω.

Καλαβρυτινὴ Χιών, τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολύ. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν Α' Ἔπαινο ποὺ ἤρθες στὸ σχολεῖο, καὶ βέβαια θὰ εἶναι πολὺ καλὸς κι' ὁ βαθμός σου. Σοῦ ἐστειλα τὸν Ὁδηγὸ καὶ τὸ φυλλάδιο ποὺ δὲν ἔλαβες. Ἀφοῦ γεννήθηκες στὴ Ζάκυνθο, ὅπου γεννήθηκε κι' ἡ μαμμὰ ἀπὸ μητέρα Ζακυνθινή—ἔτσι;—εἶσαι «Ζακυνθινὴ καταγωγῆς καλαβρυτινῆς».

Σ' εὐχαριστῶ, *Ζουζού*, γιὰ τὸ τόσο στοργικὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλὰ νὰ διακόψω τὴν ἔκδοσή μου καὶ νὰ πάω σ' ἐξοχή, δὲν θὰ τὸ ἔκανα ποτέ. Εὐτυχῶς τὸ μικρὸ αὐτὸ ξεκούρασμα τοῦ καλοκαιριοῦ ἦταν ἀρκετὸ κι' σέ λίγο, ἐλπίζω, θὰ ξαναρχίσω. Ἡ *Κυρὰ-Φροσύνη* ποὺ βέλει νὰ γνωρίσῃ τὶς Κηφισιώτισσες Διαπλασοπούλες, μπορεῖ βέβαια νὰ τοὺς δώσῃ τὴ διεύθυνσή της μέ Μ. Ἀγγελία. Ἐγὼ θὰ τῆς πῶ μόνο πὼς ἐπιθυμεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὴ γνωρίσετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπὸ τὰ παράξενα τοῦ κύκλου μας» τοῦ *Συριανοῦ*. Ἀπομμήσεις ἑνὸς παρομοίου ποὺ εἴχαμε δημοσιεύσει σὲ παρασμένο φύλλο, ἀλλὰ ὄχι τόσο καλή. — «Σονέττο», «Οἱ καταφρονεμένοι» τοῦ *Ι. Ι.* Ἐπηρεασμένα σὲ μεγάλο βαθμό ἀπὸ δικά μας καὶ ξένα ποιήματα. Πολὺ νοσηρὴ νοοτροπία. Ἀκατάλληλα τελείως γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. Συνιστῶ στὸν φίλο μας γιὰ τὸ ἴδιο του τὸ καλό, μιὰ καὶ ἔχει κάποια ποιητικὴ εὐχέρεια καὶ μουσικότητα νὰ φάξῃ νὰ βρῇ τὴν ἐμπνευσή του στὶς ἀθάνατες κλασσικὲς πηγές, στὴ φύση καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, καὶ νὰ μὴν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα δημιουργήματα ἀνθρώπων μὲ ἀρρωστημένη ψυχή.—«Ἄμα τῇ δρυΐ» τῆς *Φ. Γ. Λ.* Εἶναι πρωτότυπο ἢ διασκευή, ἢ μίμηση; Ἕνα ποίημα μὲ τόσο μεγάλη πνοὴ καὶ ὡραῖες εἰκόνες καὶ βαθειὰ γνῶση τῆς Μυθολογίας, μοῦ φαίνεται ἀπίθανο νὰ εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἕνα τόσο νεαρὸ κορίτσι. Καὶ ὡς διασκευὴ ὅμως καὶ μετάφραση, εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ τὸ πλούσιο λεξιλόγιό του καὶ γιὰ τοὺς ρυθμοὺς στίχους του, μόνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ στὴ Σ.Σ.Σ. γιατὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 13 (!) τετράστιχα. Πάντως τὸ βάζω κατὰ μέρος καὶ περιμένω γράμμα τῆς *Φ. Γ. Λ.*—«Ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς» τῆς *Ε. Κ.* Καλούτσικα γραμμένο, ἀλλὰ δὲν κάνει γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Τὰ παιδιά μας βέβαια δὲν εἶναι ἄγγελοι, ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς παρουσιάσουμε γιὰ παράδειγμα πρὸς μίμηση ἕνα κορίτσι ποὺ καραβαΐνει τὶς ἀστυνομικὲς διαταγές, κοροϊδεύει τοὺς ἀστυφύλακες καὶ πάει νὰ καθήσῃ σὲ θέση ποὺ δὲν εἶναι ὡρισμένη γι' αὐτήν. Καὶ συμβουλεύω τὴν μικρή μου φίλη νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ μιὰ τέτοια ἀπόπειρα, ὄχι μόνον γιατὶ στὸ τέλος θὰ τὴν πάθῃ καὶ θὰ τὴν πληρώσῃ ἄσχημα, ἀλλὰ γιατὶ καθένας, ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶναι, πρέπει πρώτα ἀπ' ὅλα νὰ εἶναι *νομιμόφρων*, νὰ ὑπακούῃ στοὺς νόμους καὶ στὶς ἀρχές. —«Φωτιὲς τ' Ἀη-Γιάννη» τῆς *Ν. Σ.* Δὲν ἐπρόσθασα νὰ τὸ δημοσιεύσω ἐγκαίρως. Τὰ τέσσερα πρῶτα τετράστιχα πολὺ ὡραῖα—ἰδίως τὸ τέταρτο—ἀλλὰ τὰ δυὸ τελευταῖα, πολὺ θλιβερὰ καὶ ἀπαισιόδοξα. Ἀφοῦ ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος, δὲν εἶναι καλύτερο γιὰ τὸ στεφάνι τῆς Πρωταμαγιᾶς νὰ ἔχῃ ἕνα τόσο θριαμβευτικό, ἑορταστικὸ τέλος, παρὰ νὰ πεταχθῇ στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν; Τὸ κάψιμο τῶν λουλουδιῶν στὶς φωτιὲς τοῦ Ἀη-Γιάννη μοιάζει μάλλον σὰν ἀποθέωση, παρὰ σὰν «πένθεμο ξύδι». Προσπαθῆτε νὰ βλέπετε καὶ τὴν καλὴ πλευρὰ κάθε πράγματος.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1936 Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Θαλάσσιο Ἀεράκι, κ. (ΡΚ) Ρομπὲρ Συρκούφ, ἀ.(ΚΧ). Καλλιπάτειρα, κ. (ΜΒ). Μίρκα, κ. (βρέστε με).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ζοζεφίνα Μπαΐκερ, κ. Σπαρτιατοπούλα, κ. Εὔθυμο Γέλιο, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δευκοσπυργιώτην* (ἔστειλα πέντε τετράδια·) *Κυκλαμὶν* (εἶδα τί ὡραῖα περνᾷς στὴν Κηφισιὰ μὲ τὴν ξαδέλφη σου κι' ἄλλες Διαπλασοπούλες· μόνο ἡ θάλασσα σοῦ λείπει, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τἄχῃ κανένας ὅλα·) ***Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου*** (μετὰ χαρᾶς· θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισῃ τοῦ ψευδωνύμου· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ ὑπόσχεσῃ·) *Μίνωα* (καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα μ' εὐχαρίστησε πολύ· βέβαια ἦταν καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς· ἔλαβα καὶ τοὺς διαγωνισμούς·

μπράβο πού μάντεψες τή λέξη πού ἔλειπε') ***Ζενιτεμένην*** (ἔλαβα τό νέο κομμάτι· ἡ χαρά σου γιά τή δημοσίευση τοῦ προηγουμένου ἦταν βέβαια μεγαλύτερη, ἀφοῦ εἶχε περάσει καιρός κι' ἐνόμιζες πώς θά πορριφθῆ') ***Ντέτεκτιβ Χ*** (κρίμα πού δέν ἤρθες νά σέ ἰδῶ· ἐλπίζω ὅταν θά ξανάρθης') ***Ζαππίδα*** (ἀπάντιῶ σ' ἕνα παλιό σου γράμμα, ἀπό 19 Ἰουνίου· δέν ἀμφιβάλλω πώς θά πῆρες πολύ καλούς βαθμούς· μά νἀπαντᾶς καί στούς δικούς μου Διαγωνισμούς, ὄχι μόνο σ' αὐτούς πού βλέπεις στίς Μ. Ἀγγελίες') ***Εὔθυμον Τραγουδιστήν*** (μετά χαρᾶς γράφε μου· ἀσπάζομαι καί τόν μικρό ἀδελφό') ***Πέκ*** (λίγα μοῦ γράφεις ἔστερ' ἀπό τόσον καιρό· γιά 12 λέξεις ἔστειλες μόνο ὀρ. 6 ἐνῶ κάνουν ὀρ. 7,20') ***Ἀρσακειάδα Νο 6*** (θά τά ποῦμε στό ἐρχόμενο) ***Κεφαλλωνιτοπούλαι, Πασχαλιάτικο Λουλούδι*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετά τήν ***25 Αὐγούστου*** θά ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ *τοῦ νέου* 280οῦ *Διαγωνισμοῦ Λύσεων.* Ἴδε προκήρυξιν εἰς τήν σελίδα 430. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι τῆς 5 Νοεμβρίου.

462. Λεξίγριφος

Ἕνα φροῦτο ἀφράτο
Πέφτει ξάφνου κάτω
—Χάμω δηλαδή . . .—

Κι' ἄγριο λουλουδάκι,
Γιατρικό λιγάκι,
Κόβει τό παιδί.

Χριστιάνα

463. Συλλαβόγριφος

Σύ, δυό φρρές, μπροστά σέ φῶς
Στέκεσαι λίγο καί. . τά χάνεις :
Νά τιμωρεῖται ἕνας κακός
Μ' αὐτό στόν Ἅδη τώρα κάνεις.

Ἑλληνικός Ἀετός

464. Μεταγραμματισμός

Τό Ἔψιλό της μετατρέπω
Σέ Ὦμέγα μάνι-μάνι
Καί περίφημο λιμάνι
Ἡ θεά νά γίνῃ βλέπω,
Ποῦ τό εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι
Κοσμοκράτορες Ρωμαῖοι.

Σαρπηδών

465. Πλέγμα Τριγώνων

α)
β)

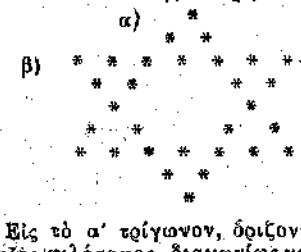

Εἰς τό α' τρίγωνον, ὁριζοντίως ρωμαῖος φιλόσοφος, διαγωνίως κοινόν μέταλλον καί λαμπρός ἀστήρ. Εἰς τό β' τρίγωνον, ὁριζοντίως πόλις τῆς Ἱσπανίας (μέ τό ἀρχαῖον της ὄνομα), διαγωνίως πτηνόν καί τό μικρόν ὄνομα ρωμαίου στρατηγοῦ.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

466. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	=Ἀρχ. καλλιτέχνης
2 9 4 5 0	=Κακόν
3 4 5 3	=Πολύτιμον
4 7 2 4 9 0	=Βασιλεύς βαρβάρων
5 6 3 8 5 3	=Κράτος
6 3 4 5 0	=Καλόν
7 0 6 5 3	=Θεά
8 9 4 5 0	=Τέλος
9 8 5 3 0	=Προφήτης
0 1 3 2 6 9	=Πόλις τ. Ἑλλάδος

Μικρές Σπουδαστής

467. Μαγική Εἰκών ἄνευ εἰκόνος

— Μπά! τί ἔγιναν; ἐσύ. καλά, τάφαγες ὅλα;

— Ποιά, μαμμά;

—Ἐκεῖνα κοῦ σοῦ εἶπα! Μόζαρτ

468. Ἐπιγραφή ἐξ Ἀκροστιχίδος

1 2 3 4
5 6 7 8
9 10 11 12

Εἰς τήν θέσιν τῶν ἀριθμῶν θά τεθοῦν κατά σειράν τά ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων καί θά σχηματισθῆ Ἐπιγραφή τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ἀποικία τῆς Γαλλίας εἰς τήν Ἀφρικήν 2, Ποταμός τῆς Ἀγγλίας· 3, Περίφημον ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 4, Θεά τιμωρός· 5, Νέον κράτος τῆς Β. Εὐρώπης· 6, Εὐῶδες ἄνθος· 7, Ὥρα τοῦ ἔτους· 8, Ὁμηρικός τραγικός βασιλόπαις. 9, Ποταμός τῆς Ρωσσίας· 10, ἄρτυμα· 11, Ὠκεανός· 12, Ἀρχαῖος ἀεροπόρος.

(Νέον εἶδος) Αὐγουστιάτικο Δειλινό

469. Γρῖφος

τι
Τώνη, κάνε αὐτῶν τι τι
Πᾶς ὄνοι κῶνοι αρ
τι τι
τι

Ροδία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 25

283. Ἀρχίλοχος (ἀρχή, λόχος)'—284. Βόλγας Ὄλγα.—285, Βρώμη-βρῶμα.—286. Τό ξύλο.—287. 18 : 3Χ2—4 : 2—4=0. —288-292. Διά τοῦ Φ: ***ἀφρός, φορά, Κάφρος, φόρος, σαφής.*** —293-297. Διά τοῦ Ο: ***φθόγγος, ὄλβος, πρόοδος, πρόσοδος, σκόροδον.*** — 298. Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις.—299. Ὁ ***τρώσας ἰάσεται*** (ὀτ, ρῶ σ' ας, ἴα σὲ τε),

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—614]

Μπράβο! Εὖγε! ***Γελασίνα***, γιά τήν ἀποκάλυψη. Ἴ' σπουδαῖο κατόρθωμα, ὅταν μόνος μου διαδίδω τό ψευδώνυμό μου!.. ***Πάρις***

[ΑΣ'—615]

Στέφανε τῆς ***Δόξης***, εὐχαρίστως, διεύθυνσις: (ΑΣ'—220). ***Μικρή Πυργιωτοπούλα*** τί σοῦ συμβαίνει; μήπως εἶσαι ἄρρωστη;;; ***Λεπτή Καρδούλα***

[ΑΣ'—616]

Σαρπηδών=Στεφανόπουλος. Λευκοπυργιώτη, ἀνταπέδωσες τετραδιάκι; Ἑλληνικέ Ἀετέ, γιατί δέν ἔρχεσαι κάτω; Ἀπάντησε γιατί ἀνησυχῶ, Διαπλασόπουλα, θυμώσαστε (ΑΣ' 484—485).

Ἀτρόμητος Διαπλασόπαις

[ΑΣ'—617]

Εὔθυμε Τραγουδιστή, χαιρετισμούς. Δέν ἤξερα πώς εἶσαι ξάδελφός μου . . .

Μαυρομαλλοῦσα

[ΑΣ'—618]

Γελασίνα, δέξου κι' ἄλλη βολή, γιά τή φίλη σου: Τρελλή Νεότης=Νανά Παύλου. Ἔ;;!! ***Πάρις***

[ΑΣ'—619]

Χρυσαυγή, τήν ἐπαθες ***Χιώτικα*** δέν λέγομαι Κρομμυδάκης (Διάπλ. βεβαιότατα·) ἀλλά ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

[ΑΣ'—620]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε κ. ***Γεώργιον Φωκίδην***, Ἀνδρεσπούλου 2 Θεσσαλονίκην.

[ΑΣ'—621]

Διαπλασόπουλα·ες, ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγήν Μ. Μυστικῶν. Ἰδίως ἐπιθυμῶ νά ἀνταλλάξω μέ Λησμονημένη Ἐλπίδα, Χιονισμένο Δενδράκι, Στέφανον τῆς Δόξης, Γαληνεμένη, Χρυσαυγή, Παιχνιδιάρικο Γατάκι, Ἀκκυθινούλα, Ξανθή Ἑλληνοπούλα, Ἀγνό Μενεξεδάκι, Ξανθό Ἀγγελούδι, Ἀκτίνα Χαρᾶς. Μήν ἀρνηθεῖτε, Στεῖλτε: Ἀνίδα Στυλιανῆν Παριανοῦ, Ἴδραν διά:

Ξανθή Ὑδραιοπούλα

[ΑΣ'—622]

Η «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ» ἀποκαλύπτει πρός παραδειγματισμόν τούς: Γιασεμιάν (Κατσαρός), Ἀττικόν Ἄλας (Τάκης Κασιμάτης), Ἀποκαλυπτήν (Κομοδτος), Ξανθήν Ἑλληνοπούλαν (Πλέσσα)

Στέφανος τῆς Δόξης, Βασιλεύς τοῦ Χιοῦμορ, Ντέτεκτιβ-Φάντασμα

[ΑΣ'—623]

Στέφανε τῆς Δόξης, μετά χαρᾶς· στεῖλε στή (ΑΣ'—188).

Κίτρινη Ἀράχνη

[ΑΣ'—624]

Ἀτρόμητε Διαπλασόπαι! Ἀποκαλύπτεσαι: Σωτηριάδης· ἔχεις νά πῆς τίποτα; ***Οὐρανός Πολύφωτος***

[ΑΣ'—625]

Ἀλληλογραφῶ μέ ὅλα τά Διαπλασόπουλα· στείλατε: Ἑλένην Πετροπούλου, Σωζοπόλεως 12, Ἀθήνας, διά:

Μαριονέτταν

[ΑΣ'—626]

Ὅσους μοῦ ἐπρότειναν ἀλληλογραφία τούς εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλά δέν ἀλληλογραφῶ. ***Ροζελάντια***

[ΑΣ'—627]

Λευκοπυργιώτη, στεῖλε. στή Δ]σι: Χ. Πλαίσα, Ἀθηναίων Ἐφήβων 58, Ἀθήνας, διά: ***Ξανθή Ἑλληνοπούλα***

[ΑΣ'—628]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν καί ἀνταλλαγήν Μ. Μυστικῶν. Στείλατε. Ἠλίαν Λαμπρόπουλον, Βαλλιάνων 8, Πατήσια, Ἀθήνας, διά: ***Φαουστίνα***

[ΑΣ'—529]

Εὔθυμε Σημαιοφόρε, νά περιμένω; ***Φαουστίνα***

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879 — 1893) ἀπό τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καί 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δέ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διά τό Ἐσωτερικόν καί δρχ. ***40*** διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1935), ἀπό τούς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μέν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. ***80*** καί ραμμένος δρ. ***85***. Οἱ δέ ***Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934,*** καί ***1935*** τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. ***110*** καί ραμμένος δρ. ***115***.

Ταχυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τάς ἄνω τιμάς: Διά τό Ἐσωτερικόν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καί δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν δρχ ***35*** εἴτε ραμμένος εἴτε ἄρραφος

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι